

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **A. D.**, zastoupené Mgr. Petrem Dětkou, advokátem se sídlem Praha 9, Jandova 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. 65 Az 51/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2005, č.j. OAM-213/VL-19-12-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 2. 2006, č. j. 65 Az 51/2005 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Petra Dětky **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „Krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 2. 2005, č.j. OAM-213/VL-19-12-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost rozsudku Krajského soudu spatřuje zejména v nesprávném a neúplném hodnocení existence zákonných důvodů pro udělení azylu v daném případě a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť rozhodnutí se neopírá o důvody, které opodstatňují určitý výrok rozhodnutí. Namítá-li stěžovatelka, že v řízení před žalovaným správním orgánem i Krajským soudem byly nesprávně posuzovány její důvody pro udělení azylu, tj. stěžovatelkou tvrzené pronásledování v zemi původu ze strany zastánců prezidentského kandidáta Juščenka, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že obdobná tvrzení byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, uvést lze např. rozsudek ze dne 28. 2. 2005, č. j. 2 Azs 13/2005 – 69, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004 – 45, www.nssoud.cz. S otázkou nepodřazení tvrzeného pronásledování stěžovatelky pod zákonem vymezené důvody udělení azylu za situace, kdy se žádným způsobem nedomáhala ochrany u domovských orgánů se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, publikovaném pod č. 409/2004 Sb. NSS. Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že orgány, které v dané věci rozhodovaly, nepřihlédly dostatečně k okolnostem hodným zvláštního zřetele pro možné udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k citované stížnostní námitce se vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, přičemž lze namátkou jmenovat např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/20003 - 38, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz. Dále stěžovatelka uplatnila námitku nedostatečného odůvodnění závěru o neexistenci překážky vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu, otázkou soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, publikovaném pod č. 260/2004 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 1/2003 - 60, www.nssoud.cz. Novým právním důvodem, neuplatněným v žalobním řízení, ač uplatněn být mohl, a tedy nepřípustným podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je pak odkaz na ustanovení Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta částkou 2000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění do 30. 8. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 6. 2006. Soud advokátu dále přiznal částku 150 Kč jako paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

